

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 2

PIESEŇ BEZ NÔT

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

i527.net
vydavateľstvo

PIESEŇ
BEZ NÔT

TIENE NAD ANGLICKOM ♦ 2

PIESEŇ BEZ NÔT

ROSEANNA M. WHITEOVÁ

Copyright © 2018 by Roseanna M. White

Originally published in English under the title *A Song Unheard*
by Bethany House Publishers,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2020
www.i527.net

ISBN 978-80-89822-45-4

*Joanne Petoovej,
mojej učiteľke klavíra, ktorá má naučila,
že dis môže plakať a es byť veselé
a že hudba lieči boľavé srdce,
do ktorého by slová neprenikli.*

Tento román je fikciou. Mená, postavy a udalosti v ňom sú buď výplodom autorkinej fantázie, alebo sú použité vo fiktívnom kontexte. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami alebo osobami, žijúcimi či zosnulými, je čisto náhodná.

JEDEN

Londýn, Anglicko
28. september 1914

Do jej tela sa vpijala hmla nad Temžou a zároveň jej do duše prenikala hudba. Willa Forsytheová sa oprela o špinavé tehly a nastavila tvár podvečernému oparu. Pobožkal jej líca, chladil ju a premočil jej šaty. Nechala ho. Bola ochotná podstúpiť to.

Z poodchýleného okna nad ňou sa liala hudba. Tympany a kontrabas, violončelo a fagot. Klarinet, flauta, hoboje. A husle. Oprela si hlavu o múr a zdvihla sa na špičky, akoby tak mohla lepšie počuť. Všetku energiu sústredila na čistý sopránový hlas.

Violončelá nenastúpili načas. Opäť. Zvyšné nástroje postupne tichli a do toho sa ozval dirigentov nespokojný hlas. Niekedy si predstavovala, ako sedí medzi ostatnými huslistami. Teplo jej stúpa do líc, keď ju maestro karhá za chybu, ktorú spravila. Vymieňa si veľavýznamné pohľady s ostatnými hudobníkmi...

Nevedela, čo by tie pohľady znamenali. Kamarátstvo s inými hudobníkmi bolo zahalené rovnakým tajomstvom ako muž,

s ktorým sa má stretnúť. Čo... Vytiahla lacné vreckové hodinky, ktoré vzala jednému chlipnému opilcovi minulý rok. Má desať minút, ale cesta na miesto stretnutia trvá sedem. Dobre. Radšej príde skôr, akoby ju tam mal pán V čakať.

Priateľsky potľapkala chladné tehly za to, že ju opäť prichýlili, a vyklzla z malého zanedbaného výklenku, preskočila cez polorozpadnutý múrik a pustila sa po tmavej uličke. Keby bola Rosemary, tiene by ju vystrašili. Keby bola Elinor, siahla by si pod klobúk, aby si skontrolovala vlasy navlhnuté hmlou. Keby bola Retta, zastavila by sa na mieste, kde sa ulička pretína s ulicou, a zahľadela sa na posledný záblesk slnka, ktoré sa na jednu sekundu predralo hmlou, ožiarilo ju a potom sa opäť stratilo.

No Willa nebola ako jej sestry.

Na moment takmer zachytila melódiu, ktorá zaznela v tom slnečnom lúči. Takmer. Jednu chvíľu tam bola a potom už nie, bola na ňu príliš rýchla. Prsty ju svrbeli, chcela držať v ruke svoj sláčik. Tá prchavá melódia sa jej vyhýbala vždy, keď chytla husle. Zato dokáže zahrať husľový part z tej skúšky, ktorú práve počula.

Priala si vypočuť tú skladbu do konca, ale musí jej stačiť aj ten kúsok. Po stretnutí s pánom V sa vráti do svojho bytu v Poplare, vezme si husle a pôjde do hostinca. U Paulyho sa síce nestretávajú nadšenci vážnej hudby, ale domáci ju na tom ich maličkom pódiu privítajú vždy s potleskom a pokrikom. To jej stačí.

Aj keď to vlastne nikdy nebolo dosť.

Niekde po jej pravici zaplakalo dieťa a matka ho pohnala ďalej. Okolo prehrmotal taxík. Nieкто zakašľal a iný zakričal. Po flámsky.

Davy na uliciach sa za posledné dva týždne zmenili. Najprv to boli ružovolíci anglickí chlapci v nažehlených uniformách ako jej malý brat Georgie, štuchajúci sa a plní humoru, so

silnými vyhláseniami, ako pôjdu nakopať Nemčúrov za to, že vpadli do úbohého Belgicka. Potom odišli a nahradili ich utečenci z toho úbohého malého Belgicka. Ženy a deti, ktoré unikli len so šatami, ktoré mali na sebe. Muži, ktorí stáli s rukami vo vreckách alebo zamračene čítali noviny.

Willa zabočila za roh a snažila sa zistiť, čo sú títo noví ľudia zač. Niekedy sa dali spoznať podľa vidieckeho oblečenia. Inokedy boli oblečení ako všetci ostatní v meste a dali sa identifikovať, až keď otvorili ústa a ozvala sa flámčina alebo francúzština.

Bolo zlé, že si priala, aby to boli tí anglickí mladíci? Alebo aspoň Georgie? Chýbali jej jeho žartíky, jeho ustavičné porušovanie rodinných pravidiel.

Armáda ho buď naučí pravidlám, alebo ho zlomí, keď sa odmietne podriadiť. V každom prípade sa domov nevráti rovnaký. A to je smutné.

Pozrela sa na jednu aj druhú stranu a prešla cez ulicu popred pomaly idúci voz, na ktorý trúbili a pästami mávali ostatní motoristi. Vojna netrvá ani mesiac a veci sa už menia. Mohla len dúfať, že sa to skončí tak skoro, ako tvrdia noviny. Píšu, že len pár mesiacov, ako Búrska vojna.

Pán V tvrdil opak. Zabočila k parku, kde sa s ním mala stretnúť, a vydýchla si, keď zistila, že na lavičke nikto nesedí. Nevidela nevýrazný klobúk ani sivý oblek. Nezazrela tie pokojné modré oči, ktoré boli rovnako schopné vidieť minulosť aj budúcnosť.

Platil však dobre. Dokázala sa vyrovnáť s tou trochou desivej vševedúcnosti, ak so sebou prinášala pár hodnotných librových bankoviek.

Lavička bola vlhká, tak vytiahla z kabelky vreckovku a než si sadla, utrela ju. Potom vložila biely štvorec do kabelky na peňaženku, ktorú vybrala z vrečka jedného pána asi pred hodinou. Nadával chlapcovi za to, že mu poriadne nevyleštil topánky.

Zaslúžil si to. A keď ten boháč odišiel bez zaplattenia, vhodila chlapcovi do krabičky jednu z bankoviek.

Tí, čo žijú na ulici, musia držať spolu.

„Dobry deň, pekná Willa Forsytheová.“

Otočila hlavu za hlasom s jemným flámskym prízvukom, na ktorý si začínala zvykať, a srdce jej začalo prudšie biť. Nie kvôli tej peknej tvári s úsmevom, ktorý odhalil rovnomerné zuby, ale preto, že bol tu, teraz, keď sa má čoskoro objaviť pán V.

„Cor Akkerman.“ Nútene sa usmiala na svojho nového belgického suseda. Jej domáca im ani nie pred dvomi týždňami oznámila, že ide urobiť niečo pre „udatné Belgicko“ a prijme pár utečencov.

Bude problémom. Uvedomila si to vo chvíli, keď si zložil čiapku a uškrnul sa na ňu presne tak ako teraz. Tento úškrn jej hovoril, že svoj pobyt v Anglicku si bude spríjemňovať, ako sa dá, čiže niektorú anglickú dievčinu dostane do kompromitujúcej situácie.

Wille nikdy nezáležalo na šarme. A nikdy neverila mužom, ktorí ju nazvali peknou. No predsa len je v menšom nebezpečenstve, že urobí nejakú hlúposť, ako jej sestra Elinor. Len nech nevenuje pozornosť jej.

Pohol sa k jej lavičke. „Smieť?“

Nebolo pochyb, že Cor Akkerman bude problém. Aj tak sa jej páčil. Vrhla pohľad za seba. „Možno na chvíľu, ale obávam sa, že sa mám s niekým stretnúť. S mojím zamestnávateľom,“ dodala.

Posledné, čo potrebuje, je, aby si myslel, že príde jej nápadník a bude to považovať za výzvu.

Nedbal na vlhku lavičku a posadil sa. Opäť sa uškrnul. „Nebudem vás dlho zdržovať. Nemôžem však premeškať príležitosť porozprávať sa s najkrajším dievčaťom v Londýne.“

Pohrdavo odrfkla. Nemohla si pomôcť, no nedokázala inak zareagovať na také zjavné flirtovanie. „Hľadali ste si prácu? Ste akosi ďaleko od domu.“

„Ja. Hľadal som niečo v doprave. Na železničných stani-
ciach.“ Pri väčšine mužov by sa výraz na jeho tvári dal opísať
ako kyslý, on však vyzeral zábavne. „Keď toľko mužov naru-
kovalo, myslel som si, že bude pár voľných miest. Ale moja
túžba pomôcť svojmu ľudu asi siaha len potiaľ, pokiaľ neublížim
Angličanovi. Dajú skôr prácu vašim krajanom ako mne.“

Vlastne je to rozumné. Napriek tomu rozumela aj frustráciu
utečencov. Natiahla si prsty a pritisla si kabelku k boku – na
opačnej strane. Keď príde domov, peniaze dá Barclayovi – najstar-
šiemu bratovi a vodcovi ich klanu – a potom sa zbaví peňaženky.

Mala pocit, že by mu mala dať nejakú radu, kde hľadať
prácu. Nikdy sa však nepohybovala medzi zárobkovo činnými
ľuďmi. „Som si istá, že čoskoro si niečo nájdete. Hovorila, že
každý, kto chce, si prácu nájde.“ Hoci podľa nej to bola úplne
zbytočná otročina pracovať pre nejakého bezcitného zamestná-
vateľa a dostať za to len pár drobných.

„Možno sa nám dnes večer s bratrancami podarí prísť do
toho vášho hostinca. Budete tam?“

Aby zmeškala jedno z niekoľkých normálnych jedál za týž-
deň? Willa prikývla. „Budem.“ No ak tam bude aj Cor, bude
musieť Elinor pripomenúť, že je na rade, aby s drobcami odišla
domov skôr.

„Tak sa s vami rozlúčim a uvidíme sa neskôr.“ Postavil sa.
Willa nechcela byť neslušná, tak sa postavila tiež. Vzal ju za
ruku a zdvihol ju k svojim perám. Pozeral sa jej pritom do očí.

Takto otvorene s ňou ešte nikto neflirtoval.

Prečo sa teda cíti tak zvláštne? Iní ľudia sa v takýchto situá-
ciách ocitali často, ale Willa sa s tým stretávala zriedkavo, ak
nešlo o rodinu, a vždy stuhla a bola nesvoja. Usmiala sa a pri-
tiahla si ruku k telu. Potom mu zamávala na rozlúčku.

Cor ani poriadne nevyšiel z parku a už sa za ňou ozval zná-
my hlas. „Byť vami, držím sa od neho čo najďalej.“

„Pán V.“ Neotočila sa. Vedela, že sa pred ňou objaví každú chvíľu, takže jeho náhly príchod ju vôbec neprekvapil. Bezpochyby tu bol celý čas a čakal, kým Cor odíde. A on ju nikdy za ruku nevezal.

Prišiel k lavičke, ale nesadol si. Nikdy to neurobil. Willa si opäť sadla a snažila sa vyzeráť pokojnejšie, ako sa naozaj cítila. „Ďakujem za starostlivosť, pane, no nemajte obavy. Budem si ho držať v rozumnej vzdialenosti. Ale ak o ňom niečo viete...“

Pán V sledoval, ako Cor vychádza z parku. „Nič konkrétne. Len to, čo potrebujem vedieť.“

Zamračila sa. „Prečo to hovoríte? Preto, že je utečenec?“ Nepovažovala ho za človeka s predsudkami. Na druhej strane, čo o ňom vie? Mala pocit, že posledné dni sú jej spoločníkmi samé tajomstvá.

„Práve som sa vrátil z Belgicka, kde som bol po utečencov, slečna Forsytheová. Uistujem vás, že to nemá nič spoločné s národnosťou.“ Cor sa vytratil a on obrátil svoj ľadový pohľad na ňu. „Hoci som rád, že v princípe proti nemu nič nemáte. Ak vezmete túto prácu, k niekoľkým z nich sa pripojíte.“

Opäť ju svrbeli prsty, no tentoraz to nebolo kvôli husliam. Podľa Rosemary by jej mal dať obálku. V nej budú inštrukcie – a nejaká záloha za túto *prácičku*. „Naozaj?“

„Hm.“ Vytiahol tučnú bielu podlhovastú obálku a podal jej ju.

Keď ju zbadala, zrýchlil sa jej pulz. Vzala si ju a otvorila.

Hoci po tom túžila, nezačala prstami prechádzať bankovky. Stavila by sa, že je tam asi sto libier. Toľko dostala aj Rosemary pri poslednej práci. Namiesto toho vytiahla papier popísaný úhľadným rovným písmom, čo jej o ňom prezradilo len to, že má rád poriadok.

Očami prebehla text. Bol tu háčik. „Ste si úplne istý?“

Pán V si zopäl ruky za chrbtom. „Máte s tým problém? Myslel som si, že by ste vzhľadom na váš... talent z toho

mohli mať radosť. Preto som radšej prišiel za vami ako za vaším bratom.“

Oči mala doširoka otvorené. No určite. Nedokázala sa však ovládnuť. Nie pri slovách symfonický orchester, ktoré vyskakovali z textu a pálili ju. Pozrela sa na neho. „Chcete, aby som...? Belgičania? Netrpeli už dosť? Neokrádam tých, ktorí sú na tom horšie ako ja. To je –“

„Nerobte unáhlené závery, slečna Forsytheová. Dočítajte to do konca.“ Mal úplne kamennú tvár, ale zdalo sa jej, že v očiach mu zahliadla záblesk. Možno. „Tento konkrétny Belgičan na tom nie je tak zle. Alebo by nebol, keby sa mohol dostať k svojim účtom. Sú, samozrejme, zmrazené. Nemci zmrazili všetky belgické účty. Napriek tomu od vás nechcem, aby ste mu ukradli peniaze.“

Čítala ďalej a prestala dýchať. Zamrkala, ale slová na papieri sa nezmenili. Boli napísané úhľadne a stále sa tam opakovalo: *Lukas de Wilde, Belgický symfonický orchester*. A ešte *Aberystwyth*. „Wales?“

„Žijú tam bohaté sestry, ktoré najímajú umelcov a hudobníkov spomedzi utečencov. Podporujú ich a do svojho prostredia zároveň prinášajú trochu kultúry. Pôjdete tam ako ich priateľka zo školy.“

Tak sa písalo v inštrukciách. Musela sa na neho opäť pozrieť. Oči mala stále rozšírené od prekvapenia. „A ako to mám urobiť? Vedia, že *nie som* ich stará priateľka, keďže si ma nemôžu pamätať.“

Pohli sa mu trochu pery? „Sestry Daviesové sú... takpovediac rodinné známe. Vedia, že robíte čosi dôležité, a súhlasili s tým. Samozrejme, nebudú poznať váš pravý cieľ. Len to, že ste prišli na moju žiadosť.“

Stále si nebola istá, aká je jeho úloha – mala pocit, že má nejaké konexie vo vláde. Netušila však, čo za vzťahy to presne sú. Vedela

len toľko, že ak bude ich rodina pre neho ďalej pracovať, nebudú musieť hľadať v uliciach nijaký cieľ. Nemusia sa vkrádať na plesy, aby si tam vzali nejaké šperky. Ak si udržia túto prácu, Rosemary bude so svojimi novými morálnymi zásadami spokojná.

Nemusia sa úplne zmeniť. Využíval ich pre ich zručnosti, ktoré rokmi nadobudli. Zručnosti, ktorých sa Willa nechcela vzdať, hoci Rosie trvala na tom, aby už viac nekradli, pretože ona a jej manžel Peter budú ich rodinu podporovať.

To je hlúposť. Nemôžu žiadať od cudzieho chlapíka, aby podporoval dvanásť cudzincov. Čo ak to zničí ich manželstvo? Nie. Willa a Barclay sa dohodli, že Peter Holstein si môže tých menších z času na čas vziať na prázdniny, ale nebudú sa na neho spoliehať. Budú sebestační tak ako doteraz. Alebo aspoň takmer tak. Ona je už taká. Vždy taká bola, pretože to je jediná realita, ktorú pozná.

Opäť sa zahľadela na kus papiera. „Takže čo presne mám Lukasovi de Wildeovi ukradnúť?“ Musela vyvinúť veľké úsilie, aby ten list v ruke nepokrčila. Musela sa sústrediť na to, aby si nepredstavovala jeho tvár z plagátu, ktorý si vzala zo smetného koša a prilepila na stenu. V skutočnosti nemôže byť taký pekný. Určite nie je.

„Nie som si celkom istý – preto potrebujem niekoho s vašimi zručnosťami.“ Pán V sa trochu pohol, aby ju aj obálku ukryl pred niekoľkými ľuďmi, ktorí prechádzali po cestičke neďaleko nich. „Viem len toľko, že je to nejaký šifrovací kľúč. Môže to byť prsteň, kúsok papiera, hocičo. Niečo, čo je dostatočne malé, aby to mohol nosiť stále pri sebe. Ale spoznáte to – mali by na tom byť písmená abecedy, ktoré sa využívajú ako šifra.“

To o jej zručnostiach jej asi malo polichotiť. Namiesto toho sa však zamračila. „Šifra? Viete, že nie som špión, pán V – som len zlodejka.“

„A ja vás nežiadam, aby ste rozlúštili kódy, slečna Forsytheová – len aby ste získali tú vec a dali ju tým, ktorí ju vedia rozlúštiť.“

Neprestávala sa mračiť. „Prečo? Je... je špión? Pre Nemcko?“ Pri tej myšlienke sa jej nemal stiahnuť žalúdok. Veď toho muža nepozná, ak neberie do úvahy, že až príliš často hľadá na jeho plagát.

Šklblo mu perami. „Záleží na tom?“

„Áno.“ Nevedela prečo – vzhľadom na počet bankoviek v obálke jej to mohlo byť jedno. No pomohlo by jej, keby vedela, proti komu bude stáť. Ak je špión, ak má výcvik a pri sebe šifrovacie zariadenie... Nie je to len taký obyčajný cieľ. Mohol by byť nebezpečný.

Pán V sa zasmial. „Nie, drahá. Nie je to špión. Jeho otec pracoval v oblasti kryptografie – kódovanie a dekódovanie. Hovorí sa, že vyvinul prístroj, ktorý by mohol v tomto smere spôsobiť prevrat. Koruna má o toto zariadenie veľký záujem a nájdenie tejto maličkkej veci, ktorú Lukas de Wilde nosí stále pri sebe, je prvým krokom k jej získaniu.“ Nadvihol sivé obočie. „Spokojná?“

Prikývla. Nemalo by to byť príliš ťažké, len musí objaviť tú vec. Dostať sa do jeho izby, trochu sa tam porozhliadnuť. Ak pôjde všetko hladko, bude to trvať len pár dní. V najhoršom prípade jeden či dva týždne. Hoci ak to skutočne nosí stále *pri sebe*, bude sa k nemu musieť dostať bližšie.

Willa Forsytheová pri svetoznámom huslistovi. Pri *Lukasovi de Wildeovi*.

Zajtra ráno sa zrejme zobudí a zistí, že to celé bol len sen.

Spojil si ruky za chrbtom a urobil krok vzad. „Čas beží. Už som vám na pondelok zariadil odvoz do Walesu. Zajtra si zaobstarajte všetko, čo potrebujete, aby ste všetkých presvedčili, že ste dcéra džentlmena na prázdninách u priateľov. Informácie, ktoré som vám dal, sa naučte naspamäť. Máte nejaké otázky?“

Samozrejme, že má – v prvom rade, prečo si ten kľúč či to zariadenie od toho muža jednoducho nevypýta, ak je to také dôležité. A či teda *nie je* nemeckým špiónom. Ich zamestnávateľka však už poznala natoľko, aby si domyslela, že jej tie informácie neposkytne. Povedal jej aj tak dosť, viac než očakávala.

Vlastne to nie je jej starosť. Príkývla a vložila si obálku do kabelky. „Akoby sa stalo, pane.“

Aj on príkývol a tým sa ich stretnutie skončilo. Vstala a vydala sa k domovu, zatiaľ čo on sa vybral opačným smerom.

Celú cestu na stanicu a potom celý čas v metre bola ponorená do myšlienok. Ponáhľala sa do ich maličkého bytu v pochmúrnej štvrti v dome so zatečenými stenami a s chatrnými schodmi. S peniazmi za poslednú veľkú prácu pre pána V by si možno mohli dovoliť aj niečo lepšie, ale v okolí nebolo nič krajšie a nikdy by sa nepresťahovali ďaleko od Paulyho hostinca.

Bol to domov.

A úprimne, nikto z nich si nevedel predstaviť, že majú dosť peňazí. Bolo to príliš nové. Neuveriteľné. Záleží tiež na tom, ako sa jej bude dariť, takže táto práca možno dlho nevydrží. Prečo si teda na to zvykať?

Odomkla a vošla do bytu, o ktorý sa delila s Elinor a malou Oliviou. Nikto nebol doma. V tomto prázdnom priestore s nimi kedysi žila aj Rosemary. To bola ďalšia vec, ktorú nedokázala pochopiť – že jej najstaršia sestra, jej najstaršia priateľka, už s nimi nežije, nie je súčasťou ich sveta.

Tešila sa, že Rosie je šťastná – naozaj. No niekedy ju z toho pichlo pri srdci. Bol ich život naozaj taký zlý, že ho dokázala bez mihnutia oka opustiť?

Willa sa rozhliadla po fádnej, prázdnej a nepeknej miestnosti. Boli pripravení sťahovať sa pri prvom náznaku, že okolo sledia policajti, takže nič nemali. Nábytok si prenajali spolu s bytom. Bol to prechodný, dočasný život.

Nie, neobviňuje Rosemary, že chcela niečo lepšie. Len nedokázala uveriť, že si našla spôsob, ako to dosiahnuť.

Veď na tom nezáleží. Willa tie myšlienky zo seba striasla, schovala obálku aj peňaženku do jednej zo svojich skrýš, vzala husle a ponáhľala sa späť von.

Od konca ulice cítila závan jedla od Paulyho a to ju prinútilo k rýchlejšej chôdzi. O minútu už prechádzala známymi dverami do kráľovstva muža, ktorý bol pre ňu takmer otcom, ktorého nikdy nepoznala. Pauly práve vchádzal do kuchyne, ale otočil sa a srdečne jej zamával na pozdrav.

Kým má Paulyho, ktorý sa k nej správa ako otec, vlastného otca nepotrebuje. Kým má Paulyho, ktorý dal dokopy tieto deti z ulice a má ich rád.

Bolo ešte skoro a vo vnútri bolo len pár ľudí – a rodina. Neboli pokrvní príbuzní, nekolovala v nich ani čiastočka rovnakej krvi, ale ich puto bolo o to silnejšie, pretože sa zrodilo z potreby a nie z náhody. Sedeli na obvyklom mieste, drobci medzi staršími. Usmiala sa, keď zbadala Rosemary, ako sa zohýba k Olivii a pomáha jej previazať mašlu na vrkoči.

Rosie zajtra odíde do Cornwallu s polovicou rodiny, s tými, ktorí majú dvanásť a menej rokov. Všetkým prospeje, keď nachvíľu odídu z Londýna.

A predsa. Londýn je iný, keď v ňom nie je jej rodina, ale ani ona tu od pondelka nebude. Široko sa usmievala a rozbehla sa k ľuďom, ktorých na svete najviac milovala. „Dnes začíname akosi skoro, nie?“

„Zajtra skoro ráno vyrážame.“ Cressida, najstaršia z detí, ktoré odchádzajú na juhozápad, vyskočila, aby Willu privítala. „Neviem sa dočkať! Nikdy som nebola preč z Londýna.“

Willa sa zasmiala a objala ju. „Budete sa mať skvele. Poslúchajte Rosie a –“

„Vieme, Will.“ Cressida žartovne prevrátila oči.

Malý sedemročný Nigel, druhý najmladší zo skupiny, sa vrtel na stoličke. „Nechcem večeru. Chcem ísť domov do postele, aby už bolo *zajtra*.“

Willa sa uškŕnula a položila husľové puzdro na podlahu pod seba. Pozrela sa na najstaršieho z nich, na Barclaya, ktorý v nej otázkou zdvihol obočie.

Prikývla. „Dnešný zárobok mám doma. A stretnutie s pánom V prebehlo v poriadku. O pár dní idem do Walesu.“

Retta sa naklonila dopredu. Blond vlasy mala uhladené do akéhosi nového štýlu drdola a vyzerala elegantnejšie ako zvyčajne. „Wales? Vo *Walese* niečo je?“

Tie slová – tie nádherné slová – sa Wille takmer zasekli v hrdle. „Symfonický orchester. Tvoria ho belgickí utečenci, ktorí koncertujú a takto vyberajú peniaze na belgický fond pomoci.“

Lucy otvorila ústa dokorán a jej mandľové oči sa rozšírili. „To je skvelé, Willa!“

To áno. Hoci, pravdupovediac, nikdy nebola bez rodiny viac ako pár dní.

Rosemary sediaci oproti nej sa usmiala. „Asi ťa nepresvedčím, aby si išla s nami do Cornwallu. Aj keď som sa chcela opäť pokúsiť.“

Znovu ju to zaboľelo. To, čo robila jej sestra, bolo dobré – berie drobcov na čerstvý vzduch a dá im poriadne jedlo. Delila sa s tým, čo našla, tak ako to robili vždy.

Prečo má teda pocit zrady? Akoby ich všetkých opúšťala? Veď je to Rosie, jej najstaršia a najvernejšia priateľka. Willa sa oprela. „Keby neprišlo k tomuto, možno by si uspela.“ Natiahla krk, či neuvidí Paulyho. „Nepotrebuje pomôcť s roznášaním jedla?“ Najprv sa naje a až potom bude hrať.

„Nie, povedal, že to bude trvať asi minútku až dve.“ Barclay si položil ruky na ploché brucho a prezeral si ľudí za stolom.

„Na nejaký čas je toto naše posledné spoločné jedlo. Som rád, že si si priniesla husle, Will.“

„Ach, výzva.“ Retta sa naklonila. „Práve mi to došlo!“

Willa sa zasmiala – vďaka takémuto úvodu by sa ich malá hra mohla obrátiť v jej prospech. „Tak počkaj, nie som veľmi spokojná, že si zvládla tú, ktorú ti dala Rosie. Nemôžeš hovoriť o krádeži vlaku, keď sa zjavíš s miniatúrou vo vrecku.“

Retta sa neprestávala usmievať. „Nepovedala, aký veľký má byť, nie? Ver mi, budem konkrétnejšia. Ty, Willa Forsytheová, musíš ukradnúť...“

Všetci začali ako vždy bubnovať prstami po hladkom opotrebovanom stole a rytmus narúšal len ich smiech. Retta buchla dlaňou po stole a umlčala bubnovanie.

„Hudbu.“

Willa zamrkala. „Hudbu.“

„Hudbu – originálnu skladbu, ktorú ešte na verejnosti nikto nikdy nehral. Chcem vidieť notový záznam – tak sa to volá, nie? –, ktorý okrem skladateľa ešte nikto nikdy nevidel.“

Nebolo to také nemožné ako niektoré iné výzvy, ktoré si dávali. Nie vzhľadom na to, kam Willa ide. „Retta, to sa ani nedá nazvať výzvou. Keď to dokážem, ani sa nemôžem nazvať najlepšou.“

V Rettiných modrých očiach sa vôbec neobjavilo zaváhanie. „Väčšina hudobníkov neskladá hudbu. A symfónie zvyčajne hrajú známe skladby, nie? Stavím sa, že to bude oveľa ťažšie, ako si myslíš.“

Možno na tom je kus pravdy. Ale *niekto* v belgickom orchestri určite skladá hudbu, nie? Stačí len takéhoto človeka a jeho noty nájsť. A potom ich *vziať*. A uistiť sa, že tú skladbu ešte nikto nikdy nepočul.

Asi to nebude také jednoduché. Odsunula sa od stola. „To bude ľahké. Zahrám ti to, keď sa vrátim. Teraz...“